

for saa vidt som den ikke var stemmende med det faktiske. Det ærede Medlem siger, at Lovforslagets § 6, 2det Stykke, kun er en Erstatning for den gældende Lovs § 5, 1ste Stykke, men det ærede Medlem ved jo, at i Lovforslagets § 6, 2det Stykke, er der ud over de Betingelser, som efter den gældende Lov stilles for Adgangen til at faa særlig Hjælp, tilføjet den meget væsentlige, at denne Hjælp ogsaa skal kunne ydes i Tilfælde af Trang. Altsaa, Bestemmelsen er ikke længer en Bestemmelse om Støtte i Tilfælde af Sygdom, men en Bestemmelse om Støtte i Tilfælde af Trang, ganske særlig saadan Trang, som er foranlediget ved Sygdom. Det ærede Medlem ved derfor særdeles vel, at der ingen Basis er for at fremsætte en saadan Paastand som den, at Lovforslagets § 6, 2det Stykke, ikke betyder andet end det, der staar i den gældende Lovs § 5, 1ste Stykke.

Det ærede Medlem Hr. Hauge omtalte med stor Respekt den gældende Lovgivning og med endnu større Tilfredshed det Lovforslag, som oprindeligt blev fremsat her i Tinget, og som blev til Aldersrenteloven af 7. August 1922, og her udfra mente det ærede Medlem at maatte forudsætte, at jeg i Virkeligheden vilde være meget tilfreds, hvis det Lovforslag, jeg her har fremsat, viste sig uigennemførligt. Dog var det ærede Medlem saa venlig — saaledes som Socialdemokrater altid er, naar de taler i dette høje Ting om Aldersrentespørgsmaal — at regne mig det til gode eller i det mindste at undskylde, at jeg ikke kunde naa saa langt i denne Sag, som jeg gerne havde villet i 1922 — der var Omstændigheder, sagde det ærede Medlem, som stillede sig imod. Og det ærede Medlem Hr. Holger Larsen sagde forleden Dag, at jeg som Indenrigsminister i Tiden fra 1921 til 1924 ikke havde den Styrke, som var fornøden for at gennemføre det oprindelige Forslag. Men naar man nu ved, at gennem de Maaneder, hvor det oprindelige Aldersrentelovforslag var til Behandling i dette høje Ting, dalede Pristallet fra 242 til 199, saa skal man være netop saa blind overfor Tidens Udvikling, som en Socialdemokrater, for ikke at forstaa, at en saadan Ændring nødvendigvis maatte faa Indflydelse paa de Takster, som var gennemførlige og som burde gennemføres. Naar man tillige erindrer, i hvor høj Grad de finansielle Vanskeligheder øgedes for Stat og Kommune gennem samme Periode, saa maa man for ikke at tage Hensyn til en saadan Udvikling være i Realiteten ganske saa ligegladd med, hvilken Bæreevne Stat og Kommune

har, som en Socialdemokrat er, naar Talen er om sociale Spørgsmaal.

Det ærede Medlem Hr. Hauge kom ind paa en ret vidtgaaende økonomisk Udvikling, som jo i og for sig kun rent periferisk berører det Lovforslag, der her foreligger. Jeg maa antage, at det ærede Medlem Hr. Hauge havde ønsket at komme til at deltage i den almindelige Debat, der gik forud for Forhandlingen om de enkelte Lovforslag. Han er imidlertid kommet en Postdag for sent, og nu benyttede han Lejligheden til at aflevere sine Bemærkninger. Men da den højtærede Formand gjorde opmærksom paa, i hvor ringe Grad det ærede Medlem behandlede den Sag, der foreligger til Behandling, og jeg altsaa deraf forstaa, at en Fortsættelse af den almindelige Debat ikke ønskes — og det kan jeg i og for sig særdeles vel forstaa — skal jeg afholde mig fra at svare det ærede Medlem, om end der virkelig kunde have været overordentlig rig Anledning dertil, fordi en mere misforstaaet økonomisk Udvikling end den, det ærede Medlem her præsterede, skal man søge om, tror jeg, vidt om Lande, og jeg tvivler paa, at den vilde kunne præsteres i noget andet Parlament. Men, som sagt, det er ikke muligt at komme ind paa det efter den Henstilling, den højtærede Formand har gjort; det kan være, der kan blive Lejlighed til det andetsteds; det vil jeg haabe.

I øvrigt har jo Ordførerne delt sig, kan jeg sige, i to Grupper. Den ene Gruppe bestod af Venstres Ordfører og Socialdemokratiets Ordfører, der tog et rent og klart Standpunkt. Venstres Ordfører, det ærede Medlem Hr. Martin Hansen, for, den socialdemokratiske Ordfører, det ærede Medlem Hr. Holger Larsen, imod, og jeg betragter det da som en kær Pligt at indlede disse mine Udtalelser med en Tak til det ærede Medlem Hr. Martin Hansen for den Tilslutning, han har givet Lovforslaget. De to andre ærede Ordførere, det konservative Folkepartis (Vesterager) og det radikale Venstres (Holdgaard) kvad jo en mærkelig Vise paa Melodien: Jeg vil, nej, jeg vil ikke — paa den ene Side, paa den anden Side. De følte sig fristet, det, man i Visen, Operasangen, som bekendt beder om at blive fri for. Og hvorfor? Fordi man alligevel føler, at man er ikke mere staalsat, end at det let kunde hænde, at man faldt for denne Fristelse. Jeg tror heller ikke, at de to ærede Medlemmer er mere staalsatte i denne Sag, end at de, naar de mærker den Vind, der blæser dem i Møde udefra, vil dreje om i den Retning, hvori der maa gaas i den kommende Tid, om vi skal faa Orden paa vore Sager.